Poetsen met een praatje

POETSZORG • SINDS 2015

Een ode aan de koffiepoets!

Naar een idee van:
Marjo van Bussel

Hoezo koffiepoets?

Nou kijk, wij zochten een naam voor onze huishoudelijke hulpen om te gebruiken in advertenties. Niet dat het ons iets uitmaakt hoe je jezelf noemt; we hadden ook voor interieurverzorgster, poetsvrouw, huishoudhulp, of schoonmaker kunnen gaan. Maar zeg nou zelf, 'koffiepoets' klinkt toch véél gezelliger?!

koffiepoets *(de; m/v)*

huishoudelijke hulp, doorgaans werkzaam bij Poetszorg, die poetst bij mensen thuis en daarbij persoonlijke aandacht en gezelligheid brengt.

Hoezo dit boek?

In 2015 gaf ik een demonstratie van mijn milieuvriendelijke poetsmiddelen aan een groep vrouwen uit de thuiszorg. Dat die avond het begin zou vormen van iets veel groters, had ik toen nooit kunnen vermoeden. De vrouwen vertelden openhartig over hun werk: hoe het door de toenemende tijdsdruk steeds zwaarder werd. Gemeenten hadden het aantal uren huishoudelijke hulp teruggeschroefd, maar het werk bleef hetzelfde. Keukens, badkamers, toiletten, vloeren; alles moest nog steeds gebeuren, maar nu in de helft van de tijd. Dat trok een zware wissel op hun lichaam. En om het inkomen op peil te houden, werkten ze vaak op meerdere adressen per dag. Er bleef nauwelijks ruimte voor persoonlijke aandacht voor de klant.
Een van de dames, Yvonne, zei toen: "Ik neem altijd Marjo's poetsmiddelen mee, dan red ik het tenminste." Ik vroeg haar: "Als ik nou eens een nieuw bedrijf begin, en jij mag met mijn poetsmiddelen poetsen, zou dat helpen?" Waarop Yvonne zei: "Dan mag je mij meteen bellen!" Die opmerking plantte het zaadje voor Poetszorg. Stel je voor: een schoonmaakbedrijf met tijd én aandacht voor de klant. Om dat mogelijk te maken, moesten we schoonmaken anders benaderen: slimmer, lichter en efficiënter.
Dat brachten we in de praktijk met onze eigen, milieuvriendelijke poetsmiddelen. Daarmee bereik je in minder tijd een beter resultaat. Niet alleen door het middel zelf, maar door de combinatie met onze speciale poetsdoeken. De vezels van die doeken werken als kleine rietjes die het vuil opnemen, maar alleen als je met een lichte hand poetst. Poets je te hard, dan neemt de werking juist af. Bij Poetszorg hoef je dus geen kracht te zetten om goed werk te leveren. Dat scheelt energie, en zo blijft er ruimte over voor wat écht telt: een praatje, een kopje koffie, contact van mens tot mens. En precies daar maken onze koffiepoetsen, zoals we onze hulpen noemen, het verschil. Ze zijn van onschatbare waarde. Voor onze organisatie, maar vooral voor de mensen bij wie ze over de vloer komen. Want wat zij doen, gaat verder dan poetsen. Ze brengen licht in iemands dag. Ze zijn een luisterend oor, een vertrouwd gezicht, een beetje gezelligheid. Voor veel van onze klanten -vaak ouderen die nog zelfstandig wonen- is dat contact minstens zo waardevol als het schone huis. Soms is het zelfs het enige echte gesprek dat ze in een week hebben.
Omdat onze koffiepoetsen met regelmaat over de vloer komen, merken ze ook wanneer het niet goed gaat. Ze reiken een hand, maken een grapje of luisteren even als dat nodig is. Dat kan alleen als je werkt met je hart. En dat doen zij, stuk voor stuk. Toch wordt hun werk vaak onderschat. 'Koffiepoets' klinkt zo simpel. Maar wie goed kijkt, ziet dat je van goede huize moet komen om dit werk vol liefde en toewijding te doen.

Elke koffiepoets heeft daarin een eigen manier: de één met een opgestroopte mouw en een dweil, de ander met het bekende praatje en een luisterend oor. Het gaat erom dat de juiste koffiepoets bij de juiste klant terechtkomt. Want pas als er een klik is, ontstaat die echte aandacht waar Poetszorg voor staat.
Dit boek moest er komen. Niet omdat ik zo graag een boek wilde maken, maar omdat het tijd is dat de mensen die altijd voor anderen zorgen, zélf gezien worden. Dit is een ode aan onze koffiepoetsen. Aan hun inzet, hun betrokkenheid en hun kracht. Dus: pak een lekkere kop koffie, zoek een fijn plekje op en blader rustig door dit boek. En ach, neem dat ene koekje waar je normaal zo braaf van afblijft ook maar; vandaag mag het. Want achter elk praatje schuilt een verhaal dat het waard is om eens goed voor te gaan zitten.

Marjo van Bussel

Inhoud

10 Kernwaarden
12 Yvonne Manders - van Lierop
16 Marjan van Dooren
20 Pien van Ek
24 Nel Craenmehr
28 Marga Mennen - Beijk
32 Anne Siwaletti
40 Monique de Loos
44 Bram van Neerven
48 Emmeke van der Put
50 Lieve woorden
52 Lisette Thelosen
56 Ellie Schellekens
60 Anita van den Berg
64 Hilde Klessens
68 Yvonne Manders - Lenting
72 Hetty Vrijsen - Hagreis
76 Yvonne van Gennip
81 Nawoord

KERNWAARDEN

SIMPEL

We houden het werk simpel, zodat onze koffiepoetsen met plezier werken en onze klanten weten waar ze aan toe zijn.

SPECIAAL

We poetsen met onze eigen milieuvriendelijke poetsmiddelen. Uniek in de zorg, en goed voor mens én milieu.

SMILE

Met een glimlach maken we het verschil, elke dag opnieuw.

Een ouwe poets met een gouden tip

Mijn enthousiasme voor Marjo's milieuvriendelijke poetsmiddelen werd aangewakkerd tijdens een demonstratie van haar producten. Destijds werkte ik al als poetshulp bij mensen thuis. Ik gebruikte de poetsmiddelen en doeken van Marjo thuis én nam ze mee naar mijn werk, omdat het effect gewoon fantastisch was. Alles bleef langer schoon en ik hoefde niet hard te boenen. Een keer liet Marjo me haar powercrème proberen op mijn eigen voordeur. Ik dacht altijd dat die beige was... bleek hij gewoon wit!

In de inleiding van dit boek lees je dat ik op een van Marjo's demonstraties een opmerking maakte die het zaadje voor Poetszorg plantte. Jaren later kwam ik Marjo toevallig weer tegen toen ik bij een klant de stoep stond te vegen. Ze zei: "Als je ooit niet meer gelukkig bent bij je werk, kom dan bij ons." Dat heb ik goed onthouden. In april 2024 ben ik bij Poetszorg begonnen, en daar heb ik nog geen moment spijt van gehad.

Ik poets al dertig jaar en dat doe ik nog altijd met ontzettend veel plezier. Mijn klanten noemen me weleens een 'ouwe poets', omdat ik in korte tijd veel gedaan krijg. Het mooiste aan koffiepoets zijn? Voor mij is dat zonder twijfel het contact met de mensen. Je komt in hun persoonlijke habitat, waar je in het begin nog een vreemde bent. Samen schoonmaken, samen kletsen en soms ook samen stil zijn. Ik had eens een klant die ik met de producten leerde poetsen. Ze kreeg er plezier in en bloeide helemaal op. Klanten vertellen me ook hun diepste geheimen. Dat vertrouwen vind ik geweldig. Zulke momenten maken dit werk waardevol.

Dat mijn woorden de inspiratiebron vormden voor Poetszorg, vind ik stiekem best bijzonder. Mijn wens? Dat Poetszorg blijft doen wat ze doet: poetsen met het hart, oog voor de mensen en waardering voor ons, de koffiepoetsen. Ik voel me er helemaal thuis!

"Ik schijn het zaadje te hebben geplant voor Poetszorg. Hoe leuk is dat?!"

Vanbuiten:
Een oma met lang blond haar

Vanbinnen:
Sociaal, opgewekt, vriendelijk en stronteigenwijs

Smullen:
Frietje stoofvlees

Krijgt nooit genoeg van:
The Bold and the Beautiful

Adoreert:
Nelson Mandela

Verslaafd aan:
Drop

Geheim talent:
Synchroonzwemmen

Op de bucketlist:
Met een deltavlieger van een berg af

Jokeren met Mia

Sommige mensen maken je werk bijzonder. Mia is daarvan het levende bewijs. Ze is lief, opgewekt en zegt nooit een kwaad woord over een ander. We beginnen elke woensdag met het bed verschonen, stofzuigen en de afwas. "Zal ik even helpen?" vraagt ze dan, terwijl ze zittend op haar rollator haar stoffer pakt. Samen (nou ja, 'samen') maken we het huis aan kant. Op de achtergrond klinkt dan vaak de Zangeres Zonder Naam. Vooral Mexico wordt luidkeels meegezongen door Mia. Jazeker, inclusief de uithaal naar "Mexihiiiiii-co!". De zangeres was vroeger haar hartsvriendin. Daar vertelt ze nog steeds vol trots en warmte over. Er staat zelfs een foto van haar op Mia's slaapkamer.

Maar het leukste moment van de ochtend komt daarna: jokeren. Nog voordat ik m'n emmer sop heb leeggegooid, zit Mia al klaar aan tafel. Haar kaartcenten keurig op een rij. Kopje bouillon erbij. Het is ons vaste ritueel geworden. Het idee kwam ooit van haar dochter. "Mam is dol op kaarten," zei ze, "en als ze jokert, blijft ze bij de pinken." En dat klopt. Tijdens het spel is Mia scherp, fanatiek en vrolijk. Haar ogen lichten op, haar lach is aanstekelijk.

We zetten een paar dubbeltjes in, gewoon voor de spanning. "Zonder geld is er niks aan," zegt Mia stellig. En zodra ze begint te winnen, zegt ze: "Kom maar op, ik ga je inmaken vandaag!" En als ze de ronde pakt: "Zo, mijn dag kan niet meer stuk!" Ze wint opvallend vaak en dat blije gevoel gun ik haar zó. "Nou, ik was vandaag wel scherp hè?" zegt ze dan glunderend.

Onze hobby gaat zelfs buiten werktijd door. Als ik een avond vrij ben, schuif ik gerust nog een keer aan om samen te kaarten. Gewoon omdat we er allebei zo van genieten. Natuurlijk is het maar een spelletje. Maar voor Mia is dit het leukste half uur van de week. En ik laat haar met liefde een potje winnen.

Eerste indruk:
Goed gemutst en goedlachs

Gek op:
Mosselen en oesters

Grootste trots:
Onze Bram, de hond

Lichte obsessie:
Meedoen aan spaaracties van de supermarkt voor de kids

Guilty pleasure:
Elke week uit eten of ergens lunchen

Kan voor geen meter:
Engels

Vrije tijd:
Diamond painting, eropuit met Bram, shoppen

Droomt van:
Een nieuwe camper

Een laatste lied, speciaal voor mij

Vaste prik op donderdagochtend: naar meneer Joosten. Een bijzondere man, met wie ik een speciale band kreeg. Hij was terminaal ziek en had niet lang meer te leven. Maar ondanks alles keek hij uit naar mijn komst. Zodra ik binnenkwam, was het eerst tijd voor een praatje. Meneer Joosten hield van koken en gaf me vaak zelfgemaakte potjes mee naar huis. Overal in zijn huis stonden spullen; hij was een echte verzamelaar.

Wat me het meest bijblijft, is hoe de tijd vloog als we kletsten. Soms zei ik halverwege: "Ik moet ook nog poetsen," maar dat vond hij nooit belangrijk. Het contact, dát vond hij waardevol. En ik ook. Juist dat sociale stukje is waarom ik dit werk met zoveel plezier doe. Natuurlijk maak ik schoon, maar het is de klik met mensen die het bijzonder maakt. Ik ben een mensenmens. Als ik merk dat iemand zich bij mij op zijn gemak voelt, zich open durft te stellen, dat geeft me voldoening.

Zo was het ook bij meneer Joosten. Op een dag vertelde ik hem tussen neus en lippen door dat ik het weekend daarna jarig was. Hij sprong op, liep naar zijn piano, en begon te spelen: Lang zal ze leven. Zijn stem was breekbaar, zijn lijf zwak, maar hij gaf alles wat hij nog had. Ik stond daar, totaal overrompeld. Ontroerd. Dat hij met zijn laatste krachten de moeite nam om mij speciaal te laten voelen... dat raakte me diep.

Een paar maanden later overleed hij. Ik kreeg een rouwkaart van de familie en een persoonlijk berichtje: dat meneer Joosten altijd zo enthousiast over mij sprak, en dat ze dankbaar waren voor mijn hulp.

Dit verhaal draag ik met me mee. Het begon met poetsen, maar eindigde met muziek. En een herinnering die ik nooit vergeet.

Pien van Ek

In a nutshell:
Vrolijk, empathisch, creatief en met gevoel voor humor

Te herkennen aan:
Mijn pretoogjes als ik lach

Guilty pleasure:
Tapijtreinigingsvideo's. De schoonmaakster in mij wordt daar gewoon gelukkig van

Heeft niks met:
Fietsen. Liever een uur in de bus dan 20 minuten trappen

Geheim talent:
Stemmen imiteren. Vooral Gerda die al 40 jaar zware shag rookt

Dagje vrij:
Hardlopen of hockeyen. (In ieder geval niet poetsen!)

Favo koekje bij de koffie:
Doe maar vlaai, ik ben tenslotte half Limburgs

Wordt blij van:
Een leuk kaartje in de brievenbus

Achter elke voordeur schuilt een verhaal

Ik kwam een keer iets eerder binnen bij een mevrouw die de trapkast wilde opruimen. Wat ik aantrof? Chaos. Overal spullen op de vloer, de kast leeggehaald, maar het overzicht totaal verdwenen. Mevrouw wist niet waar te beginnen en voelde zich compleet ontredderd. Ze wil het liefst dit soort klusjes zelf doen, maar die dag was het gewoon te veel. Toen ik binnenstapte, kwamen bij haar de tranen. We zijn samen aan de slag gegaan en hebben de kast weer op orde gebracht.

In zulke situaties hoef je niet veel te zeggen. Je bént er, en dat is vaak al genoeg. De mensen bij wie ik poets zijn vooral blij dat er iemand is die luistert. Iemand bij wie ze hun verhaal kwijt kunnen, tegen wie ze alles kunnen zeggen. Een schoon huis? Dat is vaak bijzaak.

Maar dat is nog niets vergeleken met wat ik soms aantref. Dan stap ik een huis binnen dat vecht tegen de verslonzing. Of ik kom bij die ene mevrouw, een schat van een mens; ze heeft dementie en raakt regelmatig iets kwijt. En ja hoor, dan wijst ze als eerste naar mij. Maar ik weet: ze bedoelt het niet verkeerd.

Het is niet altijd makkelijk. Maar ik blijf komen. Omdat het keihard nodig is. Achter elke voordeur schuilt immers een mens, een verhaal, maar vooral: een hulpvraag. Bijpraten tijdens de koffie met een koekje, samen lunchen, een mandarijntje of appel voor onderweg, een grapje, een hand op een schouder; dát is waarom dit werk mij zoveel voldoening geeft.

Al ben ik gepensioneerd, ik blijf poetsen. Omdat ik echt een verschil kan maken. Laatst zei iemand: “Die twee uurtjes met jou zijn het zonnigste puntje in mijn week.“ Tja, daar kan geen geld tegenop.

Plus- en minpuntje
Ik heb het hart op de tong

Een ster in:
Klussen in huis en overal een oplossing voor bedenken

Verslingerd aan:
Sudoku's maken en spelletjes op de telefoon

Favoriet uit de speakers:
Stevige rock, zoals Underworld

Guilty pleasure:
Op de bank liggen terwijl mijn vriend druk aan het werk is

Verborgen talent:
Zelf kleding maken en omtoveren naar eigen stijl

Adoreert en bewondert:
Ren Gill

Wauw:
Mijn zoon met autisme zijn plek in het leven zien vinden, met mijn hulp onderweg

Twee urnen, één verhaal

Je komt ergens om te poetsen, maar voor je het weet, ben je onderdeel van iemands leven. Zo ging het bij een echtpaar waar ik inmiddels kind aan huis ben. Twee schatten van mensen, met wie ik vanaf dag één een klik had. We hebben verrassend veel gemeen: allebei een eigen zaak gehad, allebei gestopt rond dezelfde tijd, en allebei niet zo goed in stilzitten.

Toen mevrouw vorig jaar ernstig ziek werd, veranderde er veel. Ze was er slecht aan toe en wist niet zeker of ze de operatie zou overleven. Terwijl ze herstelde, besloot ze: ik wil alles geregeld hebben voor als ik er niet meer ben. Geen gedoe voor later. Alles klaar, tot in de puntjes. En toen kwam de vraag waar ik even stil van werd: "Wil jij onze urnen maken?"

Ik draai al jaren keramiek: potten, beelden, vaasjes, zelfs apen en olifanten, maar nog nooit een urn. Toch zei ik meteen: "Voor jullie? Tuurlijk." Het werden twee terra bruine urnen, elk met een eigen, uniek detail. Voor meneer een vogeltje op een tak, voor mevrouw een witte vlinder op een bloem.

Toen ik ze liet zien, waren ze er stil van. Hij legde zijn hand op de urn en zei zacht: "Dat vogeltje vliegt straks van de tak." Ze vonden ze prachtig. Precies goed. Geen tranen, maar bewondering. "Jij hebt iets gemaakt dat echt van ons is," zei mevrouw. Dat voelde als het mooiste compliment dat je als keramiste kunt krijgen.

En zo zie je maar: ik kom dan misschien vooral om te poetsen, maar het gaat veel verder dan dat. Ik help met rijbewijzen verlengen, online formulieren invullen, en we lachen samen heel wat af. Ze noemen me weleens hun zonnestraal op dinsdag. Ik voel me er in elk geval altijd welkom. Een huis laat je netjes achter. En soms, heel soms, mag je iets achterlaten dat blijft. Zelfs als iemand er straks niet meer is.

Marga Mennen - Beijk

Bijnaam:
Het zonnetje

Te herkennen aan:
Mijn lange vlecht

Lievelingseten:
Wild konijn

Nooit genoeg van:
The Green Mile / Forrest Gump

Hoogtepunt:
Op mijn 46e mijn motorrijbewijs halen

Nog af te vinken:
Een hele marathon uitlopen

Ideale bakkie:
Koffie met een klekske melk en een goed gesprek

Favoriete feestnummer:
De vogeltjesdans

Een bordje geluk

Elke week als ik bij Jacques kom om te poetsen, weet ik één ding zeker: ik hoef thuis niet meer te eten. Jacques stáát er namelijk op dat ik mee-eet. De pannen pruttelen vaak al als ik binnenkom. Nog voordat ik m'n emmer heb gepakt, zegt hij: "Eerst even kijken wat we gaan eten." Dan tilt hij trots een deksel op: een geurig rijstgerecht met vis, bonen, worst en een handvol kruiden die samen één smaaksensatie vormen. Of een verrassende boerenschotel die nét even anders is dan je verwacht. Van simpele ingrediënten maakt Jacques een feestmaal. "Eerst eten, dan mag je aan de slag," zegt hij dan met een grote glimlach.

Jacques is een markante, goedlachse man van eind zeventig met een rijk leven vol ervaringen. Daar kan hij zo smakelijk over vertellen dat ik tijdens het afstoffen graag naar zijn verhalen luister. Geen poespas, maar leven zoals het komt, en daar dan het beste van maken. Net als in zijn keuken. Want koken is zijn grote passie. Van niets maakt hij iets. En hij geniet er zichtbaar van om dat met mij te delen. Soms sta ik de badkamer te schrobben en hoor ik ineens: "Toetje?" Dan weet ik: ik ben nog niet klaar. Terug naar de keuken!

Tussen het poetsen door zetten we soms de tv aan voor de gymoefeningen van Omroep Max. Dan staan we samen in de woonkamer onze stapjes te doen, onder luid commentaar van Jacques: "Dit is zó makkelijk, dit is toch voor kleuters!" roept hij dan. Het is hilarisch.

Elke week ga ik met meer energie naar huis dan waarmee ik kwam. Jacques geeft me iets wat je niet in een pakje of zakje vindt: oprechte aandacht, vrolijkheid, inspiratie. Ik hoop stiekem dat ik ook zo'n levensgenieter word als ik later oud ben, met een volle pan op het vuur, een goed verhaal en een gast aan tafel.

Opvallend:
Mijn tatoeages

Ten voeten uit:
Positief, vol doorzettingsvermogen en een flinke dosis zelfspot

Dol op:
Eten: Indisch, Surinaams, Indiaas, Italiaans

Blinkt uit in:
Zingen en dansen

Vreemde gewoonte:
Draaien met mijn voet in ruststand

Verzamelt:
Dolfijnen, mijn absolute lievelingsdier

Gaat uit haar dak op:
Vette techno: hoe harder, hoe beter

Guilty pleasure:
Goede Tijden, Slechte Tijden

Libanese gastvrijheid

Bij Elham stap ik niet zomaar een huis binnen, ik stap een andere wereld in. Een wereld vol kleur, geur, kruiden en warmte. Letterlijk én figuurlijk. Want Elham, een zachtaardige vrouw uit Libanon, weet als geen ander wat gastvrijheid is. "You are my friend," zei ze op een dag. En dat is precies zoals ik het ook voel.

Ze spreekt alleen Engels, maar we verstaan elkaar zonder moeite. Soms met woorden, soms met eten. Want Elham kookt. En hóe! Kommetjes vol gefrituurde hapjes gevuld met gekruide kip of halal gehakt, heerlijke verse groenten, geurige rijst en zelfgedroogde kruiden. Alles met zorg bereid, en altijd veel te veel. Vaak ga ik met een schaal vol eten naar huis, voor mijn gezin. "Take for your family!" zegt ze dan. Mijn zoon is inmiddels net zo dol op haar eten als ik. En Elham straalt als ik haar vertel hoe wij van haar eten genieten.

Haar huis ruikt naar haar thuisland, en alles ademt de sfeer van waar ze vandaan komt. Het is versierd met kunstbloemen, overal staan potjes met kruiden en hier en daar hangen pepers aan een touwtje te drogen. De stofzuiger blijft meestal in de hoek; vegen met een bezem vindt ze fijner. Prima, dan vegen we toch. Ondertussen vertelt ze me over haar familie, die deels in Syrië woont. Soms laat ze filmpjes zien van hoe het daar gaat. Heftig, schrijnend. Het grijpt me aan. Maar ik heb geleerd: ik kan de situatie niet veranderen, wél er voor haar zijn, dus ik luister graag.

Wat me raakt, is hoe veerkrachtig ze blijft. Tussen zorgen om haar familie en haar eigen verdriet, is er altijd ruimte voor anderen. Voor haar buren, de mensen om haar heen, voor mij. We komen uit totaal verschillende werelden, maar ontmoeten elkaar als mens. En juist dat maakt dit werk zo bijzonder. Ik kom om te poetsen, maar bij Elham vertrek ik als een vriendin.

"Houdoe"

Regelmatig begon ik mijn poetsrondje bij deze mevrouw met: "Nou, dat was het weer voor vandaag!", nadat ik alleen nog maar haar bed had verschoond. En dan schaterde ze het uit. Want ik moest daarna nog stofzuigen, dweilen, de badkamer poetsen, het hele riedeltje. Ze hield van die flauwe grappen. Net als ik. Bij dat lieve menske kon ik altijd mezelf zijn.

Ze zat al tien jaar aan de zuurstof, kwam amper nog buiten, alleen soms even op haar balkon. Maar wat een zonnetje was ze zelf. Altijd vriendelijk, blij dat ik er was en ze klaagde nooit. Toen ze me vertelde dat ze euthanasie had aangevraagd, vroeg ze: "Wat vind jij daar nou van?" Ik zei: "Het is jouw leven, jouw lichaam, jouw beslissing." Ze knikte. Zo simpel was het.

De dinsdagmiddag dat ik voor het laatst zou komen poetsen brak aan. Ik ging met lood in mijn schoenen, maar mevrouw had andere plannen. "Er wordt vandaag niet gepoetst!" zei ze stellig. "We maken er een gezellige middag van!" Nou, dat is gelukt hoor.

Drie stoelen werden er rond haar bed geschoven, voor haar dochter, schoondochter en voor mij. Thee, koekjes, chocola erbij. Mevrouw in bed, wij eromheen. Er werd volop gekletst. Over dingen die naar beneden zakken zodra je boven de vijftig bent. En over de blauwe plekken van haar val een week eerder. Ik zei: "Je bent helemaal bont en blauw, klaar voor de carnavalsoptocht zeker?" Ze kwam niet meer bij van het lachen. Dat soort grapjes, daar leefde ze van op.

Toen het tijd was om te gaan, gaf ik haar een hand, een kus, en ze zei: "Houdoe." Wat moet je anders zeggen, als er geen 'tot de volgende keer' meer is? Zo zie je maar: het einde hoeft geen zwaar afscheid te zijn, maar kan gewoon een leuke dinsdagmiddag zijn. Met koekjes, thee en heel veel gezelligheid.

Dol op:
Ramen lappen

Bij het bakkie:
Een lekker koekje of stuk chocola (allebei mag ook)

Puur poetsgeluk:
Een kraan die blinkt alsof ie nieuw is

Favo poetsmuziek:
Nederlandstalig

Wordt zen van:
Een berg afwas die steeds kleiner wordt

Oeps momentje:
Toen het handvat van een volle emmer brak... splash!

Poetsfrustratie:
Zand van de buitendeur vegen; je veegt en veegt, voor niks

Droomhulp:
Een robotstofzuiger voor op tropische dagen

“We willen wél Bram!”

Ik ben een van de weinige mannelijke koffiepoetsen. Mijn eerste klant dacht aan de telefoon dat ik een klein ventje was, en keek dan ook verbaasd toen ik met mijn 1.88 meter de kamer binnenstapte. Mijn lengte is een voordeel: als ik bovenop een kastje moet stoffen, hoef ik niet eerst op zoek naar een krukje. Het bovenste randje van een douchewand kan ik met mijn poetsdoek in één keer meenemen. Ook zware emmers of de stofzuiger drie trappen op tillen lukt me meestal prima. Eén klant gaf aan liever een vrouw als hulp te willen, en dat is natuurlijk helemaal prima. Bij de rest van mijn adressen voel ik me juist erg welkom. Inmiddels poets ik op elf plekken.

In mijn eerste week bij Poetszorg was ik nog een beetje zoekende. Ik had nog nooit professioneel gepoetst, dus ik twijfelde of ik het wel goed deed. Om de producten te leren gebruiken, oefende ik bij mijn moeder en mijn oma. Vooral mijn oma was onder de indruk toen ik haar roestvrijstalen keukenkastje had opgeboend met de crème uit mijn Poetszorg-koffer. “Wat een spul!” zei ze. Ze wil nu zelf ook zo’n potje.

Door dat oefenen groeide mijn zelfvertrouwen. Het mooiste moment kwam toen de buren van een klant zagen hoe ik de lamellen afstofte.
Ze kregen hulp van een andere organisatie, maar nadat ze mij bezig hadden gezien, besloten ze over te stappen naar Poetszorg. “We willen wél Bram!” zeiden ze erbij. Sindsdien kom ik daar ook elke week over de vloer.

Toen ik aan dit werk begon, zei mijn moeder: “Poetsen is fysiek zwaar werk.” En daar had ze volkomen gelijk in. Maar ik ben jong en redelijk sterk. Voor mij is het waarschijnlijk minder zwaar dan voor veel van mijn vrouwelijke collega’s. Petje af voor de dames die dit al jaren doen!

Eerste indruk:
Groot en breed. Volgens sommigen ben ik 2x2 meter

Natuurtalent:
Mensen op hun gemak stellen

Favoriete eten:
Een échte goede biefstuk

Verzamelt:
Koelkastmagneten van vakantiebestemmingen

Mag wakker gemaakt worden voor:
Ik blijf liever liggen

Pure voldoening:
Een raam dat zó schoon is dat je je afvraagt of het er nog zit

Moeite met:
Nee zeggen

Hoopt mee te maken:
De mensheid op Mars

In goede handen

Na jaren achter de computer te hebben gewerkt als vormgever en illustrator, wilde ik met mensen werken, en dan het liefst met ouderen. Ze geven me rust, hebben zoveel meegemaakt. Dat hoor je in hun verhalen, zie je aan hun huizen en zelfs aan hun handen. Het werk als koffiepoets bij ouderen bleek ook een waardevolle aanvulling op mijn opleiding tot aanrakingstherapeut in de methode Tactiel Stimulering. Iedere koffiepoets heeft iets eigens. Dit is wat ik meebreng.

Zo ook op die ene dag bij Piet en Marietje. Ze zijn al decennia samen en nog altijd verliefd. Maar deze keer zag ik meteen de paniek op Marietjes gezicht toen ik binnenkwam: Piet lag met hartklachten in het ziekenhuis. Ze praatte aan één stuk door, herhaalde zich, wist niet wat ze moest doen. Ik voelde dat ik iets moest doorbreken.

Ik vroeg haar om te gaan zitten, legde een kussen met een handdoek op haar schoot en zei zacht: "Mag ik je handen masseren?"

Met wat Nivea uit het potje op tafel begon ik de zachte aanrakingen van de tactiele methode. Ze bleef praten, maar ik vroeg haar om even stil te zijn. Gewoon ademen. Even niks. Ze snikte, maar sloot toen haar ogen. Ik merkte hoe de spanning uit haar lichaam wegtrok. Ze werd steeds rustiger.

Toen ze haar ogen opendeed, keek ze me aan met een diepe rust. Daarna zei ze zacht: "Dat had ik even nodig." Daar doe ik het voor. Met Piet gaat het inmiddels goed. En Marietje? Die herinnert zich het moment misschien niet meer precies, maar haar lichaam heeft het onthouden.

Ook bij andere poetsadresjes merk ik hoeveel zo'n klein gebaar kan betekenen. Bij een mevrouw met een spierziekte blijf ik na het werk standaard een kwartiertje langer. Alleen maar om haar handen te masseren. Ze zegt dat het haar zoveel goed doet. Het kost me wat extra tijd, maar wat ik ervoor terugkrijg is onbetaalbaar.

Emmeke van der Put

Luistert ook naar:
Emmetje

Leuke eigenschappen:
Humor, geduld en een flinke dosis empathie

Een ster in:
Vormgeven, illustreren en de methode Tactiel Stimulering

Dol op:
Struinen op rommelmarkten en dan kleine ontdekkingen doen

Mag wakker gemaakt worden voor:
De kraanvogel- of ganzentrek

Gaat uit haar dak op:
Motown

Geheim talent:
Schrijven

Knapste prestatie:
Oma zijn zonder zelf kinderen te hebben

lieve woorden

Het voelt niet als "zomaar poetsen", maar meer als poetsen met gezelligheid, een praatje en een lach. Want ja, schoonmaken is belangrijk, maar een beetje humor en warmte maakt het verschil.

De klanten zijn zo dankbaar als je komt en dat is heel fijn om te horen. Als zij tevreden zijn, ben ik dat ook en is mijn dag gemaakt.

Elke klant kijkt uit naar ons bezoek. Door ons werk brengen we rust in hoofd en hart waardoor mensen zelfstandig kunnen blijven wonen.

Super leuk werk en heel zinvol. Mensen een handje helpen en onder het genot van een kopje koffie leer je ze steeds beter kennen. Je voelt je erg gewenst en nodig wat heel fijn is.

Heerlijk om te werken, je krijgt echt een band met de mensen, en je kunt je eigen dag en tijd indelen.

Iedere week ga ik met veel plezier naar mijn klanten. Ze zijn allen zeer verschillend, maar zo dankbaar dat ik er ben om te helpen met poetsen, maar ook dat praatje waar veel behoefte aan is.

Ouderen helpen is wat ik graag doe. Het is geweldig om de klanten blij en tevreden te kunnen houden. Ik doe mijn werk met plezier.

Ik vind dit werk fijn omdat je de mensen kunt helpen, met wat ze niet meer kunnen. Voor mijn gevoel zorg je op deze manier ook voor de mensen.

De dankbaarheid van de klanten is zo hartverwarmend. Daar word ik elke keer weer vrolijk van.

Het is een geweldig gevoel om ouderen te kunnen helpen die niet meer voor hun huis kunnen zorgen zoals ze zouden willen. Ik heb geweldige klanten die mijn hulp waarderen, wat erg aardig van ze is.

Fijn om wat te kunnen betekenen voor de ouderen die hun leefomgeving niet meer goed zelfstandig kunnen onderhouden.

Eventjes door omstandigheden gestopt, maar nu weer met veel plezier aan het werk.
Lieve dankbare klanten!

Geweldig werk, zo leuk om bij ouderen te werken. Je wordt zo gewaardeerd en vooral met een praatje.
Super !

Ik heb superleuk werk, iedere dag met je eigen mensen bezig zijn, poetsen, naar verhalen luisteren met een kop koffie of thee.

Het prettige vind ik de diversiteit in de klanten. Het sociale is in deze heel belangrijk.

Sommige klanten zien maar weinig mensen en zien je graag komen en vinden het fijn dat er schoongemaakt wordt en dat ze een praatje met je kunnen maken.

lieve woorden

Ik vind het heel dankbaar werk.
Ideaal om zelf met de klant je uren in te kunnen plannen.

Een collega op vier pootjes

Elke woensdagochtend stap ik met plezier bij Anne binnen. Geen dame van in de tachtig zoals de meeste mensen waar ik poets, maar een jonge vrouw die midden in het leven staat. Een doorzetter die zich door niets of niemand klein laat krijgen. Ze is geboren met een meervoudige lichamelijke beperking, maar denkt niet in beperkingen. Haar focus ligt op wat wél kan. Zo rondde ze onlangs nog een universitaire studie af. Die mindset bewonder ik enorm.

Anne woont zelfstandig, samen met kat Luna en haar maatje: hulphond Klaas. Een blonde labrador met een zachte vacht en een nog zachter karakter. Klaas helpt Anne waar hij kan: hij opent deuren, keukenkastjes, pakt de was uit de mand en reikt spullen aan. Als ik binnenkom, komt hij kwispelend op me af. Terwijl ik poets, kijkt hij vaak vanaf de bank toe; ik behoor duidelijk tot de vaste inboedel. Ieder op onze eigen manier, maken we Annes dag nét een beetje makkelijker.
Anne en ik hebben een warme en vertrouwde band. Tussen het stofzuigen en dweilen door kletsen we wat. Geen uitgebreide koffiesessies zoals met mijn oudere klanten, maar korte, luchtige gesprekjes. Ze heeft een fijne vriendenkring en een warme familie om zich heen. Bij Anne draait mijn aanwezigheid wat minder om het praatje; ik ben er vooral voor de helpende hand in het huishouden.

Ik kies er bewust voor om de mensen waar ik poets niet te vertellen dat ik zelf ook een chronische aandoening heb. Niet omdat het een geheim is, maar omdat het niet om mij draait. Ik wil dat klanten zich nooit bezwaard voelen om mij iets te vragen. Misschien voel ik me juist daarom zo op mijn plek bij Anne. We begrijpen elkaar, zonder alles te hoeven zeggen.

Eén ding is zeker: Anne bewijst dat je geen spierkracht nodig hebt om een krachtig leven te leiden. Dat geeft mijn werk nét dat beetje extra betekenis. En Klaas? Die laat zien dat een beetje extra hulp een wereld van verschil kan maken. Ik ruim met liefde die paar hondenharen op ;-)

Verslingerd aan:
Reizen en nieuwe culturen opsnuiven

Mag wakker gemaakt worden voor:
Witte chocola met hele hazelnoten; puur geluk!

Een kei in:
Plannen en alles op rolletjes laten lopen

Dagje vrij:
Tuinieren, koken en verdwalen in een goed boek

Bijzondere gewoonte:
Als ik een mat of iets anders uitklop, moet dat 4x

Missie geslaagd:
Twee kinderen opvoeden tot leuke jongvolwassenen

Verzamelt:
Dierbare herinneringen, vooral aan reizen met mijn gezin

Minpuntje:
Een tikkeltje ongeduldig

Vlinders op je 85ste

Ze voelt als mijn beste vriendin en tegelijk als mijn grote voorbeeld. En dat terwijl ik in eerste instantie gewoon bij haar kwam om te poetsen. Maar vanaf dag één hadden we een klik. Ze is warm, lief, grappig en zó scherp. Ze weet alles, zoekt alles op, volgt het nieuws op de voet. Digitaal is ze nog handiger dan ik. En altijd piekfijn gekleed: het juiste sjaaltje bij haar blouse, mooie sieraden, en laatst zelfs lippenstift in precies dezelfde kleur als die ik op had. "Staat je goed," zei ze. De week erop droeg zij 'm ook. Hoe leuk is dat?!

Tijdens het schoonmaken praten we over van alles. Zo vertelde ze me laatst, terwijl ik aan het stofzuigen was, dat ze op haar 85ste nog verliefd was geworden. "Echte vlinders," zei ze, met een ondeugende glimlach. "Ik wist niet dat dat op mijn leeftijd nog kon!" Ze straalde toen ze het vertelde. Haar ogen glinsterden. Haar geliefde haalde haar altijd op met de auto om samen naar de dagopvang te gaan. "Alle vrouwtjes waren jaloers," lachte ze. "Ze dachten: zij hééft nog een man!" Ik zag het helemaal voor me. Net pubers.

Ik vroeg wat haar kinderen ervan vonden dat hun moeder verliefd was, en ook daar moest ik zo om lachen. "Die vonden het geweldig," zei ze. "Ze zeiden: dan halen we het tweepersoonsbed maar naar beneden!" En ja hoor, dat bed staat er.

Wat ik zo mooi vind, is dat deze mevrouw bewijst dat ouder worden niet betekent dat alles stilvalt. Je kunt nog altijd lachen, verliefd worden, stralen; zelfs op je 85ste, met de sprankeling van een zestienjarige. Elke week leer ik iets van haar over het leven; bijvoorbeeld dat liefde, geluk en vriendschap geen uiterste houdbaarheidsdatum hebben. Als ik later 88 ben, hoop ik net zo vol levenslust te zijn als zij!

Verslaafd aan:
Lekker shoppen

Fijne eigenschap
Altijd klaarstaan voor anderen

Mag wakker gemaakt worden voor:
Nieuwe haring met uitjes, zure bom

Poetskick:
Stofnesten te lijf gaan

Knapste prestatie:
Drie kinderen op de wereld zetten

Adoreert:
Barry White

Droomt van:
Een reis naar Finland om het noorderlicht te bewonderen

Te verrassen met:
Een onverwacht avondje uit

Een dierbaar adresje

Als koffiepoets bouw je een band op met je klant. Soms wordt die band zó bijzonder, dat afscheid nemen voelt als het verliezen van familie. Dat voelde ik bij Bert en Dinie Albers. Wat begon met schoonmaken, groeide uit tot iets groters. Elke week stond de koffie klaar. We spraken over het leven, de kleinkinderen, haar naaiwerk. Hun huis voelde vanaf het begin als een ouderlijk huis: warm, vertrouwd, alsof ik thuiskwam.

Die band was wederzijds. Toen mijn zoontje geopereerd moest worden, wilde ik vanuit hun huis met de bus naar het ziekenhuis. Maar Dinie zei: "Je gaat niet met de bus. Ik breng je." Zo lief. Die onverwachte, oprechte wederkerigheid vergeet ik nooit.

Toen Bert ziek werd, zag ik hem langzaam achteruitgaan. Op een dag stond er een bed in de woonkamer. Hij koos voor euthanasie. Zijn laatste woorden naar mij waren: "Bedankt dat je er altijd was." Kort daarna bleek Dinie ook ziek: longkanker. Haar dochter vroeg of ik vaker kon komen. Natuurlijk deed ik dat. Zelfs een half uur extra werkte ik vrijwillig. Want dit ging allang niet meer over poetsen. Ik hielp haar eten, zorgde dat ze dronk, draaide was. Er moest gewoon gezorgd worden.

Toen ook Dinie overleed, merkte ik pas echt hoe leeg het zonder hen voelde. Ik had intens meegeleefd met hun ziekteproces, hun achteruitgang, hun afscheid. De huisarts zei tegen me: "Jij bent ook in de rouw." Want al waren we geen familie, zo voelde het wel. Namens hun kinderen kreeg ik een prachtig kaarsenplateau en een kaartje:

"Lieve Anita, wat hebben pap en mam geboft met jou. Poetshulp met een praatje, maar jij was veel meer dan dat. Daarvoor kunnen we je niet genoeg bedanken. Dit zal de laatste keer Muntweg zijn, maar ik weet zeker dat als je langsfietst, je nog een keer naar binnen kijkt. De herinnering blijft altijd. Dank voor al je goede zorgen."

En dat doe ik. Elke keer als ik erlangs fiets, kijk ik even. En denk ik: wat een eer dat ik voor Bert en Dinie mocht zorgen.

Typisch:
Altijd een glimlach op mijn gezicht

Blinkt uit in:
Mijn man zegt dat ik heerlijk kan koken

Verslaafd aan:
Chocola

Tic:
De toiletrol goed hangen. Altijd, overal

Knapste prestatie:
In 8 maanden tijd 10 kilo afvallen

Muziek:
Rock en jaren ‘90-hits

Guilty pleasure:
Fortnite

Op de bucketlist:
Met een luxe jacht dobberen in een mediterrane lagune

Voor even niet alleen

Er zijn van die adressen die je bijblijven, ook al kwam je er maar een paar uur per week. Deze mevrouw was er zo eentje. Klein en tenger, sprak als een dame, en haar ogen straalden als ik binnenkwam. Elke week weer, alsof ze me jaren niet had gezien. Haar man was overleden, de kinderen woonden ver weg, en haar dagen vulden zich met stilte. De enige die langskwam, was ik. En daar was ze zó dankbaar voor.
Ze zei nooit letterlijk dat ze eenzaam was. Maar ik voelde het in alles. In haar stem. In haar blik die hunkerde naar contact. In hoe ze zich vastklampte aan ieder moment dat ik er was. Ze vertelde veel, zó veel. En ik luisterde. Het liefst bleef ik langer, maar ik moest naar mijn volgende adres. "Ik moet nu echt gaan," zei ik dan. Dan keek ze me na met dat beetje hoop dat ik nog vijf minuten bleef.
Op Nieuwjaarsdag bracht ik oliebollen langs. Gewoon, omdat ik wist dat ze alleen was. Ze glunderde. Greep meteen de telefoon om een van haar kinderen te bellen: "Hilde is hier, met oliebollen!" Alles wat ik deed, vergrootte ze. Alsof ik goud had gebracht.

Als er iets gebeurde, hoe klein ook, wilde ze dat delen met haar kinderen. Maar contact moest altijd vanuit haar komen.
Op een dag verhuisde ze naar het verpleeghuis. Een paar maanden later hoorde ik dat ze op sterven lag. Ik ben nog één keer langsgegaan. Ze lag op bed, stil, met haar ogen dicht. Zachtjes zei ik: "Ik ben Hilde." Ze reageerde nauwelijks. Toch bleef ik even zitten. Gewoon, zodat ze even niet alleen was. De volgende dag is ze overleden.

Als koffiepoets was ik vooral het stukje warmte en verbinding dat deze mevrouw zo hard nodig had. Toon Hermans schreef ooit een gedichtje dat me aan haar doet denken:

Eenzaam
Veel mensen zijn eenzaam,
geloof me
daar is niets tegen,
het mag.
Maar kom je ze tegen,
zeg dan op z'n minst even:
'dag'.

Talenten:
Koken, haken, luisteren

Verzamelt:
Singeltjes (jawel, van vinyl!)

Grootste verwennerij:
Een heerlijke massage is altijd welkom

Hoogtepunt:
De top van de Mont Blanc bereiken

Vreemde gewoonte:
Mijn kaken knakken tijdens het eten

Verslaafd aan:
Muziek luisteren: altijd, overal

Toekomstdroom:
Oma worden

Als de jackpot valt:
Stoppen met werken en tijd maken voor eenzame ouderen

PK’s en zonnestralen

Toen Lien, een van de mensen bij wie ik werk, 70 werd, stond er op haar verlanglijstje maar één wens: een ritje maken in de zijspan van een motor. Stoer, toch? Op het plein in het dorp stond een grote wens-kerstboom. Ik hing haar wens erin. Een klein gebaar, met een groots gevolg. Want jawel, de wens van Lien werd gekozen! Toen ik het haar vertelde, was ze door het dolle heen. Ze kon het niet geloven, maar haar reactie sprak boekdelen.

De grote dag brak aan; een prachtige lentedag. De zon hoog aan de hemel, de lucht strakblauw. De motorclub verzamelde zich op de binnenplaats van haar appartementencomplex. Wat een gezicht: drie motoren met zijspan, nog een gewone motor, leren jassen, blinkend chroom. Lien vond het spannend, maar ze verheugde zich er enorm op. Omdat ze slecht ter been is, werd ze met hulp van een tillift in de zijspan geholpen. Gordel vast, helm op; klaar voor het avontuur.

Ik zat zelf ook in een zijspan. Wat een ervaring! We reden een prachtige route door de Peel. Langs uitgestrekte heidevelden, kronkelende landweggetjes, oude boerderijen en Brabantse bossen. Lien keek haar ogen uit. Ze lachte, zwaaide en genoot met volle teugen. Tussendoor stopten we voor een ijsje op een zonnig terras.

Na de rit genoten we met z’n allen bij Lien thuis van koffie en aardbeientaart. Ze straalde nog steeds. En ik? Ik was vooral trots. Want ja, ik kom om te poetsen, maar dat beetje extra maakt het werk zó waardevol. Luisteren, écht zien wat iemand nodig heeft. Een klein gebaar kan een wereld van verschil maken.

Lien had het er nog maanden over. Elke keer als ik bij haar binnenkom, zie ik die ene foto op haar kast staan: ingelijst en wel, met haar grote lach in de zijspan. Een dag om nooit te vergeten!

“Op haar verlanglijstje stond maar één wens.”

Yvonne Manders-Lenting

Dol op:
Witlof met ham en kaas

Typisch:
Altijd zorgzaam; een ander eerst

Gaat los op:
La Bamba van Los Lobos

Knapste prestatie:
De bevalling van mijn twee kinderen

Gek trekje:
Ik maak schijnbaar nogal veel geluid als ik crackers eet

Guilty pleasure:
Ik doe soms een dutje midden op de dag

Mag wakker gemaakt worden voor:
Een kop verse soep

Poetsgeluk:
Dweilen en dan het resultaat zien

Koffie, koek en blind vertrouwen

De meeste mensen bij wie ik werk zijn op leeftijd. Hun wereld is klein, de dagen stil. En dan mag ik dat lichtpuntje zijn. Een moment waarop ze zich gezien en gehoord voelen. Natuurlijk, ik ben er om te poetsen, maar ik ben er ook om er te zijn.

Soms doe ik iets extra's. Dan stofzuig ik de garage, was ik gordijnen of veeg ik het balkon. Dingen die niet per se op het lijstje staan, maar veel betekenen. Laatst zei een mevrouw toen ik wegging: "Ik ben zó blij met jou." Dat doet echt wat met me. Daar doe ik het voor.

Ik ga graag het gesprek aan met de mensen. Niet alleen over het weer, maar over het leven. Zo bouw ik vertrouwen op. Want als koffiepoets ben je méér dan een poetshulp. Je bent het linkje tussen hun kleine binnenwereld en de grote buitenwereld.

Bij een echtpaar merkte ik dat de man -hij is bijna blind- steeds minder zelfstandig werd. Op een dag verdwaalde hij in zijn eigen dorp. Dat raakte me. Ik heb hem gestimuleerd om een oogzorgspecialist te bellen. Daardoor heeft hij nu een speciale lamp en een taststok. Hij kan weer zelfstandig naar de winkel én, misschien nog wel belangrijker, zijn sudoku's maken. Gelukkig is er ook ruimte voor luchtigheid. Zoals die meneer die zei: "Als jij op vakantie bent, wil ik er eentje van achttien!" Daar kunnen we dan samen om lachen.

Mijn werkdagen beginnen met een kopje koffie. Even zitten, even écht contact. Meestal staat het al klaar als ik kom en vaak ligt er wat lekkers naast. Bij één meneer kom ik niet weg zonder een grote koek te eten; hij vindt me namelijk te mager. Geweldig toch? Zo zie je: ook zij zorgen voor mij. Op hún manier.

Opvallend:
Mijn lengte: 1.86 meter. Das lang in het zuiden

Typisch:
Altijd in de zorgmodus

Favoriete eten:
De versgebakken friet van mijn man

Genieten:
Met de kleinkinderen vissen, wandelen, fietsen of tennis kijken

Favoriete serie:
FC de Kampioenen

Leukste verrassing:
Uitgenodigd worden om gezellig mee te eten

Op de bucketlist:
Een treinreis maken over de Transsiberische spoorlijn

Poetsgeluk:
Een grapje maken en samen in de lach schieten

Het draaiorgel van Cees

Als je Cees ziet, zou je zó denken dat hij een pastoor is. Nette broek, zilveren bril, gepoetste zwarte schoenen en altijd een blouse. Een man met uitstraling. Rustig, vriendelijk, en met een soort natuurlijke autoriteit. Maar achter die keurige verschijning schuilt een creatieve geest van formaat. En dat ontdek je pas echt als je zijn huis binnenstapt.

Overal zie je het: een zelfgemaakt kastje hier, een kunstwerk van speksteen daar. Een bijbeltableau met kaarshouders, een klok in de vorm van een harp, zorgvuldig gekleurde mandala's. Alles door zijn eigen handen vormgegeven. "Heb je dat óók zelf gemaakt?" vraag ik dan. En hij knikt bescheiden. Altijd die glimlach, alsof het niks bijzonders is.

Op een dag vroeg hij: "Heb je mijn werkplaats eigenlijk ooit gezien?" Dat had ik niet. We liepen door zijn tuin de loods in. Joep de duif sjokte ons achterna, zoals altijd. Hij kan niet vliegen, maar hij hoort er helemaal bij. De loods is groot en halfdonker, met licht dat door de golfplaten naar binnen valt. Het rook naar hout, oud ijzer en herinneringen. Planken, meubels, dozen; een georganiseerde chaos. En ineens: daar stond het.
Een draaiorgel.

"Cees, hoe kom je dáár nou aan?" vroeg ik. "Ja, gewoon... zelf gemaakt," zei hij nuchter. Zelfgemaakt?! Mijn mond viel open. Hij stak de stekker in het stopcontact. Lampjes flitsten aan. Uit een speaker klonk muziek van vroeger, zo'n deuntje dat je herinnert aan de stad, de kermis, je moeder die je bij de hand houdt. En ineens zag ik het helemaal voor me: Cees, ergens op een plein, naast dat orgel, klepperend met zo'n geldbakje in zijn hand.

Met een trotse glimlach keek Cees naar zijn orgel. En ik? Ik kreeg een brok in mijn keel. Niet alleen door het orgel, maar door wat het betekende: hier stond een man van 93, die met zijn hoofd en handen nog altijd schoonheid maakt. Hij noemt het gewoon. Maar voor mij is het allesbehalve dat. Het is vakmanschap. En ik? Ik stof het met liefde af.

"Hij noemt het gewoon. Maar voor mij is het allesbehalve dat."

Ook bekend als:
Yvonneke klep

Karakter:
Een flapuit met een aanstekelijke dosis vrolijkheid

Natuurtalent:
Aanvoelen wat een ander nodig heeft

Blikvangers:
Mijn tatoeages

Verzamelt:
Edelstenen

Verslaafd aan:
In de tuin werken

Mag wakker gemaakt worden voor:
Zuurkoolstamp

Als alles kon:
Dan deelde ik geluk uit, net als de Troetelbeertjes

Ze poetsen, maar doen zoveel meer.
Ze zien wat anderen niet zien; met hun
ogen, hun oren, en vooral hun hart.
In dit boek maakten we kennis met zestien
van hen. Maar achter deze zestien staan
nog héééél veel andere koffiepoetsen.
Stuk voor stuk mensen met evenveel
toewijding, warmte en bijzondere verhalen.
Poetszorg is trots op hen allemaal.
Zij maken het verschil, elke dag weer.

Colofon

Naar een idee van:
Marjo van Bussel

Tekst:
Leanne Arts Copywriting
www.leannearts.nl

Fotografie en vormgeving:
Leon van Loon
www.leonvanloon.nl

Poetszorg

poetsen met een praatje

POETSZORG • SINDS 2015